

Jane
Austenová

Catherine
Austenová
Hubbacková

Mladší sestra

Díl II.

Jane Austenová
Catherine Austenová Hubbacková

Mladší sestra

Díl II.

Jane Austenová
Catherine Austenová Hubbacková

Mladší sestra
Díl II.

Přeložila Jana Velvarská

Věnováno památce mé tety Jane Austenové.

Toto dílo jí věnuje autorka, která se s Jane Austenovou vzhledem ke svému věku nemohla osobně setkat, avšak od dětství ji učili ctít její vlastnosti a obdivovat její nadání.

*Catherine Austenová Hubbacková
Aberystwith, únor 1850*

Translation © Jana Velvarská, 2011
Editor © Josef „Pepson“ Snětivý, 2011
Postface © Josef „Pepson“ Snětivý, 2011

© Nakladatelství ČAS s.r.o., 2011

ISBN 978-80-87470-16-9

KAPITOLA I.

Do slavnosti, na niž byly sestry Watsonovy pozvány a kterou očekávaly s tak radostným rozechvěním, zbývalo ještě celých deset dnů. Pohoda v rodině Watsonových kolísala jako příliv a odliv a nebylo jisté, co přinesou příští chvíle. Když se Margaret těšila radostnými vyhlídkami, byla poměrně spokojená. Ale už samotná úprava róby nebo menší zádrhel se šperky a střevíci dokázaly narušit její klid a vyváděly ji z míry. To však bylo zanedbatelné ve srovnání s tím, jak rozčilená a kousavá byla, když si v živých barvách vybavila ponižující zjištění, že není považována za přítelkyni slečny Osbornové a že ji nepozvali, aby na zámku zůstala.

Tři dny před oním důležitým ránem narušila chod domácnosti nečekaná událost. Právě když se dvě starší sestry chystaly zajet do města podívat se, zda již pokročila příprava jejich klobouků, vylekal je náhle příjezd poštovního dostavníku. Emma, která byla jako obvykle v otcově pokoji, uslyšela skřípot kočárových kol na štěrk a přirozeně usoudila, že je to jejich stará bryčka, vyjíždějící z vrat. O to více ji vzápětí udivil zvláštní povyk, rozléhající se halou. Hlasitý smích se střídal s útržky nerosrozumitelných vět, ba skoro až jekotem. To ji uklidnilo v tom smyslu, že ať už byl důvod hluku jakýkoli, nešlo o nic tragického. Její povzbuzená zvědavost si však ještě musela na odhalení příčiny toho ruchu počkat. Bála se totiž pohnout, aby nevzbudila otce, který právě usnul.

Naráz ho však z dřímot probral pronikavý výkřik, až vyskočil se slovy:

„Co to tam ty setsakramentské ženské provádějí?! Emmo, běž jim říct, ať se ztiší.“

Emma odešla z pokoje, aby vyplnila jeho příkaz, a když se blížila k místu, kde se schodiště stáčelo, na chvíli se zastavila a podívala se, kdo to dole je. Vtom zaslechla své jméno.

„Emma je doma,“ říkala Margaret. „Já už ale opravdu potřebuji jet a nemohu se o tebe postarat, Pen, můžeš nicméně na chvíli posedět s ní.“

„Dobrá, na tom nesejde,“ odpověděla ta cizí dáma, která podle Emmy byla její dosud nepoznanou sestrou. „Kvůli mně se doma nezdržujte,“ pronesla a otočila se zase ke dveřím. „Říkám, vozko, neste ten kufr pořádně a netahejte ho po zemi. Tak je to správně! A hlavně dejte pozor, ať ho nepostavíte vzhůru nohama, vážený! Jinak přísahám, že ode mě neuvídíte ani šesták. Slyšíte?!“

Kočí něco procedil mezi zuby a dál vláčel kufr dovnitř, zatímco Penelopa kráčela vedle něho a oháněla se deštníkem, jako by chtěla dodat svým hrozbám na důrazu. Nakonec se však s jeho péčí o svůj majetek spokojila, zaplatila a muže propustila. Pak se otočila k Margaret:

„Tak, a teď se můžete odsud klidit, jak rychle dovedete. Můj klobouk a róba a vše ostatní je v tomhle kufru. Vy je ale neuvídíte, dokud si je neobléknu. Ještě byste si je chtěly zkoušet a napodobovat mě.“

„To od tebe není hezké,“ protestovala Margaret.

„Naopak. Protože to, co sluší mně, nemůže nikdy slušet vám. A nechci, abyste ze sebe udělaly hasťoše. Kde je Emma? Chci ji pozdravit.“

„Tady jsem,“ odpověděla polekaně přicházející Emma, která úplně ztratila kuráž před Penelopiným ryčným hlasem.

„Tady jsem!“ opíčila se Penelopa a vykročila směrem k ní. „A jakpak se prosím pěkně má naše malá lady? Kdepak ses zapoměla, že nejdeš přivítat svou novou sestru? Margaret by tě měla naučit projevovat více citu.“

Emma nevěděla, co na její invektivu odpovědět, a jen se zoufale podívala na Elizabeth.

„Nech to být, Pen,“ odvětila slečna Watsonová v reakci na Emminy pohledy. „Co na srdci, to na jazyku, že? Ale Margaret už čeká v bryčce, máme nejvyšší čas. Emmo, doprovázíš sestru k otci?“

S těmito slovy se Elizabeth honem odporoučela, zatímco Penelopa se obrátila k Emmě, prohlížejíc si ji od hlavy k patě.

„Nuže,“ poznamenala, „zřejmě bych se měla nejdřív ohlásit otci a až pak si uspořádat své věci. Na mou věru, Emmo, jsi velmi pohledná. Jsem tak ráda, že máš tmavé vlasy a oči! Kvůli Margaret už mi jde ze světlé pleti a plavých vlasů hlava kolem. Je tím tak nesmyslně posedlá... Tady mne máte, otče,“ zvolala při vstupu do otcova pokoje. „Přišla jsem vás tu všechny probudit k životu. Jako by tu všechno s mým odjezdem usnulo... Vsadím se, že támhle na okně sedí ta samá moucha, jako když jsem

v tomhle pokoji byla naposled. Jak se vám daří, drahý otče?“

„Ten zatracený povyk dole v hale mi na zdraví mnoho nepřidal, to ti povím. Podle toho zmatku a randálu bych byl řekl, že jsi přijela s aspoň dvanácti dětmi. Co máš pro změnu v plánu teď, Penelopo?“

„Přijela jsem hlavně kvůli dvěma věcem – jednak bych ráda na ples na osbornském panství a jednak bych vás ráda pozdravila.“

„Stále někde rajzuješ, a že si děláš, co chceš, to už také vím.“

„Každý si jde za svým, ale ne každý ví tak dobře jako já, jak toho dosáhnout. Zdá se ale, že vás ruším, raději bych si tedy měla jít vybalit těch svých pár cetek. Emmo, pojď prosím se mnou.“

Emma poslechla, ale nijak ji netěšilo, že musí sestru doprovodit. Její hlas, pohled i chování jí rozhodně nebyly příjemné a raději si od ní držela odstup. Penelopa odešla do jídelny, prohrábla oheň v krbu a usedla do křesla poblíž komína. Nohy si opřela o mřížku před krbem a náhle se obrátila k sestře se slovy:

„Takže to ty ses přičinila, že nás zvou na zámecké plesy. Vskutku novota! Margaret mi psala, že ty a slečna Osbornová jste důvěrné přítelkyně.“

Emma se zarděla a nevěděla, co na to říct.

„Působíš tak nesměle, Emmo,“ pokračovala sestra, „jeden by řekl, že se snad za to ještě stydíš. Já jsem ale přesvědčená, že od tebe bylo nesmírně chytré spřátelit

se slečnou Osbornovou, a začít tak flirtovat s jejím bratrem. Vskutku si vážím dívek, které vědí, co chtějí, a dokážou využít příležitosti. Jaký je tenhle lord Osborne?“

„Tichý a nenápadný,“ odpověděla Emma.

„To mi říkáš novinku,“ pohoršila se Penelopa. „Viděla jsem ho už stokrát, mé dítě, snad ještě než ses narodila. Zajímá mne, jestli je příjemný. Umí říkat roztomilé nesmysly? Dokáže si dámu získat?“

„To záleží na vkusu,“ odvětila Emma. „Neřekla bych, že by se ke mně kdy choval zvlášť příjemně. A co se týče toho, co říká, není to ani žádná krasořeč, ani nic zvlášť rozumného.“

„A víš ty vůbec, co jsou to sladké nesmysly, Emmo?“ zeptala se Penelopa. „Inu, kdybys to věděla, možná bys pak nebyla tak nesnesitelná.“

„To doufám nejsem,“ odvětila Emma a pokusila se o úsměv.

„Bála jsem se, že z tebe strýc udělá metodistku, což by mi nebylo příliš po chuti. Tihle svatouškovští vzdělanci ze staré školy mají někdy podivné nápady.“

„Musím tě požádat, Penelopo, abys o mém zesnulém strýci hovořila s respektem,“ namítla Emma důrazně.

Penelopa se na ni udiveně podívala a na chvíli se odmlčela. Když se zase rozhovořila, zeptala se Emmy jen krátce na vzhled, cenu a materiál její róby, chystané na blížící se slavnostní večer.

„Čekám, že Margaret pukne závistí, až uvidí můj pravý indický mušelin,“ pokračovala velmi spokojeným tónem.

nem. „Nebudu tě zatěžovat tím, jak jsem k němu přišla – to zůstane ještě pár dní mým velkým tajemstvím. Nezdá se ti Margaret příšerně závistivá?“

Emma zděšeně vzhlédla.

„Aha, chápu!“ smála se Penelopa, „Jsi příliš dobrá, než abys o sestře řekla něco nehezkého – hotová slečna Charita, *bílá* ovce rodiny. Naše vzorná školačka! Jestli tu ale chceš sedět jako husa a zvažovat každé slovo, které hodláš pronést, moc se mi tím nezavděčíš. Já vždy říkám, co si myslím, a o druhé se nestarám.“

Emma ji nehodlala napodobovat, a tak k hádce mezi sestrami nakonec nedošlo.

„A co Margaret a Tom Musgrove?“ pokračovala Penelopa. „A mimochodem, ty sama ses už s Tomem Musgrovem setkala?“

„Jen krátce,“ pronesla Emma.

„A líbil se ti? Co si o něm myslíš? Řekla bys, že je do Margaret zamilovaný?“ ptala se dál Penelopa.

„Ne,“ zodpověděla Emma jen poslední z otázek.

„Ani já ne. Určitě do ní není zamilovaný víc než do těch dvaceti jiných děvčat předtím – mě nevyjímaje. Konverzace s ním je ale velmi zábavná, když má dobrou náladu. Umíš udržet tajemství, Emmo?“

„Ano, to doufám, je-li to nutné. Ale jsem šťastnější, když mi nikdo nic nesvěřuje.“

„Jak absurdní – vždyť mít tajnosti je ta nejskvělejší zábava! Jedno tajemství bych ti řekla, když slíbíš, že ho nevyzradíš.“

„Ráda si vyslechnu vše, co mi budeš chtít říct. Jistě po mně nebudeš žádat nic nesprávného.“

„Nic nesprávného! Hleďme na naši malou metodistku, jak hned za vším vidí nějakou špatnost! Je to má záležitost a co může být nesprávného na tom, že ti to řeknu, budu-li chtít? Když se budu pořád zdržovat přemýšlením, jestli to náhodou někdo nepovažuje za nesprávné, to už se vůbec nemusím do žádné debaty pouštět.“

Emma chvíli nic neříkala, neboť nevěděla přesně, co odpovědět. Po chvíli Penelopa navázala:

„Vlastně jediným důvodem, proč nechci, abys to někomu prozrazovala, je, že bych ráda tou novinkou v budoucnu ostatní překvapila. Slib mi, že se o tom před nikým nezmíníš!“

„Raději bys mi nic neměla říkat, Penelopo, protože pak tvé tajemství nebude nikdy v bezpečí,“ poznamenala vesele Emma. „Když ty, která jsi do věci zainteresována, máš takové nutkání vše někomu povědět, jak můžeš očekávat, že já tomu pokušení odolám?“

„Velmi se mýlíš,“ namítla Penelopa a zlostně pohodila hlavou, „když si myslíš, že neumím pomlčet o věci, která má zůstat tajemstvím. Ujišťuji tě, že, pokud to okolnosti vyžadují, umím být stejně diskrétní jako ty, mladá dámo. A přitom se nechovám, jako bych byla ta nejlepší z rodiny, a nedělám ze sebe bůhvíjak moudrou a prozíravou.“

Emma viděla, že si sestru rozhněvala, ačkoli neměla přesně ponětí o tom, jak a proč. Pokusila se za nechtě-

nou urážku omluvit, leč marně. Penelopa se uchlácholit nedala.

„Povím ti, Emmo, že je úplně zbytečné snažit se být tak skvělá a nad věcí. Nechtěla jsem ti říct nic světoborného, ale pokud to nechceš slyšet, nechme to být. Margaret bezpochyby projeví více zájmu o mé záležitosti. Jednou jí to asi povím.“

S těmito slovy Penelopa vstala a spěšně opustila pokoj, přičemž za sebou vši silou přibouchla dveře.

Během příštích tří dnů využila Penelopa každé příležitosti, aby Emmě předvedla, jak navýsost důvěrný je teď její vztah s Margaret. Přes stůl neustále létaly útržky papíru s tajnými vzkazy a nesrozumitelnými znaky, z rohů se ozývalo potutelné šuškání a došlo i na domluvená gesta. Zaznívaly i různé narážky, na nichž nezasvěcený nic vtipného neshledával, ale které u Margaret vyvolávaly výbuchy smíchu. Penelopa použila veškerý svůj arzenál, aby tak vzbudila zvědavost a potvrdila si svou významnost, zatímco Elizabeth s Emmou snášely tyto rány Boží s obdivuhodným hrdinstvím. Byly v duchu pevně přesvědčeny, že tajemství, jehož zdánlivá důležitost vyžaduje tolik úsilí, nestojí za bližší pátrání, a tušily, že tak jako tak se brzy stane tajemstvím veřejným.

Takto se věci měly i v onen významný den, který vyvolával v sestrách tolik dohadů a očekávání. Emma byla ve výsledku se svou toaletou velmi spokojena a jen doufala, že nebude tou nejprostěji či nejhuře oblečenou dámou v sále. Zvláště si dala záležet na tom, aby si upravila vlasy tak, jak by se to mohlo líbit panu Howardovi.

Když dojely na místo, rozprostřely své sukně a upravily si toalety, zmačkané po cestě, byly po impozantním schodišti slavnostně uvedeny do nádherných sálů.

Stálo za to sledovat Margaretin výraz, když se poprvé rozhlížela po skvostném nábytku a dalších známkách bohatství, které je obklopovaly. Nedokázala se zbavit silného pocitu vlastní bezvýznamnosti a byla si jista, že její propracovaná róba zůstane uprostřed té nádhery, přepychu a okázalosti bez povšimnutí. Nemohla si zvyknout na představu, že je jen jednou z mnoha nedůležitých osob, které tvořily živý obraz slavnosti, namlouvala si, že *musí* být něčím výjimečná, a představovala si, že v nejellegantnější róbě, jakou kdy měla, bude na plese stejně vznešená jako všichni ostatní. Jenže záhy jí došlo, jak moc se mýlila... Všude, kam se jen podívala, postávaly veselé hloučky hostů, oblečených mnohem skvostněji a nákladněji, všude se třpytily šperky, šustily a vlnily se stuhy, leskly se indické šály, samet a brokát v nejrůznějších provedeních. Její ješitnou povahu pokořilo zjištění, že bezpočet toalet v mnohém předčí tu její, a ani v nejmenším jí nepomohlo vědomí, že je oblečena vybraněji, než jak se strojila obvykle.

Kolem dokola vládl čilý ruch: obklopeny nadšeným šepotem, nevázaným smíchem, vybraným chováním i flirtováním následovaly sestry proud návštěvníků a mířily vzhůru po schodech do přijímacích salonů. Jen málokoho znaly od vidění a s nikým zde dosud nepohovořily. Někteří procházející si je zvědavě změřili, někdo si nasadil monokl, jiný něco neslyšně pronesl, když uviděl čtyři sestry pospolu a bez pánského doprovodu - tak reagovaly vesměs dámy. Muži, když už se podívali jednou, podívali se i podruhé, neboť to všem sestrám slušelo a Emmina krása nemohla nechat chladným nikoho, kdo si jí v davu povšiml. Margaret ani Penelopa se však s těmito pohledy nespokojily. Chtěly vyniknout a záviděly každé ženě, kterou doprovázel nebo kterou oslovil nějaký džentlmen, a cítily se nedoceněné a jaksí podvedené.

Když v závěsu za ostatními hosty prošly několika sály, ocitly se přede dveřmi hudebního salonu, kde se konečně setkaly se slečnou Osbornovou a její matkou. Lady Osbornová se lehce uklonila a pak se obrátila k někomu jinému. Její dcera naopak přerušila hovor s mladými lidmi, jimiž byla obklopena, podala ruku Elizabeth a její nejmladší sestře a vyjádřila velké potěšení, že se s nimi shledává. Několik zdvořilých slov pronesla i ke zbývajícím dvěma sestrám, které jí Elizabeth představila. Elizabeth i Emmu její vřelé přijetí velmi potěšilo a těšily se, že najdou klidná místa v ústraní, odkud budou moci sledovat dění v sále.

Druhým dvěma sestrám ale něco takového nemohlo stačit. Chtěly se udržet v blízkosti slečny Osbornové v naději, že se jim opět dostane té pocty a ona si jich všimne. Obě prohlašovaly, že se nenechají odstrčit do kouta, kde je nikdo neuvidí, a protože Emma s Elizabeth nechtěly, aby jejich rozčilené šuškáni přitáhlo pozornost, nakonec se podvolily. S nepříjemnými pocity a bez doprovodu gardedámy či džentlmena procházely všemi sály. Odmítly se nicméně připojit ke slečně Osbornové v obavě, že by ji tak velká doprovodná suita mohla obtěžovat.

Když znovu korzovaly jedním ze salonů, konečně zahlédly někoho známého. Byl to Tom Musgrove, který doprovázel společnost dam, oděných podle poslední módy. Buď je však neviděl, nebo je nechtěl vidět. Pen ani Margaret se nehodlaly smířit s tím, že kolem něho projdou nezpozorovány, a když se Margaret dlouho nedařilo upoutat jeho pozornost, zatahala ho Pen za loket, aby se na ně konečně podíval. Emma se začervenala a ustoupila stranou, neboť se za vystupování svých sester hluboce styděla.

Tom Musgrove si jich nyní nemohl nevšimnout a prohodil s nimi pár slov. Jeho poklona však byla nanejvýš stručná. Byl rozhodnut ihned se vrátit ke své původní společnosti, jakmile mu to Penelopa s Margaret dovolí. Ty se však nevzdávaly.

„Propána, Tome,“ zvolala starší ze sester, „neviděly jsme vás celou věčnost, a vy s námi, dávnými přítelkyněmi, neztratíte ani slovíčko?!“

Zatímco hovořil, šla jeho společnost dál. Jakmile se vzdálila natolik, že si mohl být jistý, že ho neuslyší, odpovéděl chladně:

„Jsem vám za vaše upozornění zavázán, slečno Penelope, i já jsem neskutečně šťasten, že vás vidím. Nyní ale nemám kdy, neboť musím doprovodit dcery sira Anthonyho Barnarda. Musím vás požádat, abyste mne omluvila, neboť se zde nemohu déle zdržovat. Váš uctivý služebník, slečno Margaret,“ dodal a ztratil se v davu.

„Jak nesnesitelné,“ mumlala Penelopa pohoršeně. „Prohlašuji, že za tu dobu, co jsem byla pryč, je z něj příšerný hrubián.“

„Kéž by náš otec byl baronetem nebo lordem!“ povzdychla si Margaret. „To by se jistě zajímal i o nás.“

„Pak by mne ovšem zase nezajímal on,“ reagovala Elizabeth odvážně. „Kdo by si vážil pozornosti člověka, který si mne všímá nebo nevšímá podle okolností?“

Stály zde bez hnutí a nevěděly, co si počít, když Emma zaslechla hlas, jehož lahodný zvuk znovu rozproudil krev v jejích žilách. Hlas toho, k němuž nezadržitelně směřovaly její myšlenky, toho, jehož přítomnost a pozornost vždy nejspolehlivěji zahnały všechny obavy a smutky. Stručně a krátce, stál vedle ní pan Howard.

Se zaujetím, které ji těšilo, se vyptával, zda se již viděla se slečnou Osbornovou a zda ples splnil její očekávání. Přesto jeho návrh, aby se připojili k jeho sestře, která je právě hledala v hudebním salonu, přijala s nebývalou úlevou. Rozpaky, které dosud pociťovala,

zmizely během jediného okamžiku. K někomu nyní patřily, někdo je oslovoval, někdo se snažil, aby se cítily příjemně.

Paní Willisová byla jako vždy srdečná a kvůli sestrám obě cizí dámy vřele přijala. Okamžitě navrhla, že by mohla toho večera vystupovat jako jejich gardedáma.

Na to nemohla nic namítat ani Margaret a Emma byla vedle pana Howarda konečně šťastná. Její štěstí nicméně netrvalo dlouho. Neseděli ještě ani pět minut, když si všimla lorňonu lady Osbornové, dívající se jejich směrem. Mladý muž, který postával vedle ní a jehož očividně o cosi požádala, k nim záhy dorazil se vzkazem:

„Howarde, je po vás shánka. Milostivá paní považuje vaši pomoc a přítomnost za nepostradatelné. Než ale vyrazíte, raďte mi prosím přenechat své místo.“

Nato se pan Howard s očividnou neochotou, která Emmu alespoň trochu potěšila, zvedl se slovy:

„Jelikož se musím vzdálit, dovoluji, abych vám představil svého přítele, sira Williama Gordona. Ale pamatujte, Gordone,“ dodal se smíchem, „od svého zástupce očekávám, že mi postoupí mé místo, jakmile se vrátím, abych vše napravil.“

„Na váš návrat bych příliš nesázel,“ kontroval mladý sir William, jehož veselý a nadšený výraz by si zcela jistě Emmu získal, kdyby ovšem nebyl tím, kdo odsud vykázal pana Howarda.

Pan Howard usedl vedle lady Osbornové. Bylo zbytečné se dál věnovat dění v těch místech, neboť nesvíta-

la sebemenší naděje, že by se odtud pan Howard mohl uvolnit. Emma se rovněž bála, aby její pohledy nevzbudily pozornost a neprozradily její city, a rozhodla se tudíž, že se zaměří jen na to, co se odehrává bezprostředně kolem ní. Hudba nicméně ještě nezačala hrát a její společník marně hledal příležitost, jak Emmu zabavit konverzací. Ale zdálo se, že se o to ani příliš nesnaží.

„Jezdíte často na zámek?“ zeptal se náhle. „Nevzpomínám si, že bych vás tu kdy viděl. I když jsem přesvědčen, že bych si vaši tváře zcela jistě všiml, kdybychom se již setkali.“

Emma mu vysvětlila, že je ve zdejším kraji zatím krátce a osbornské panství navštěvuje jen velmi výjimečně.

„A jste si tedy jistá, že máte povědomí o zdejší rodinné politice? Znáte pozice jednotlivých stran?“

„Právě naopak, nevím o tom zhola nic. Mám o místních poměrech vskutku mizivé povědomí a ani mě to příliš nezajímá.“

„To není možné! Všechny ženy jsou přece zvědavé. Určitě byste ráda lépe porozuměla dění za scénou.“

„To musím bohužel popřít.“

„Je ale nutné, abyste vše viděla v pravém světle, jinak se znovu dopustíte faux pas.“

„Znovu?!“ optala se znepokojeně Emma. „Copak už jsem se něčeho dopustila?“

„Jistěže,“ odvětil sir William vážně. „Copak jste se neprovinila tím, že jste zdržela pana Howarda ve své společnosti, když jej potřebovalo její lordstvo?“

„To opravdu ne! Vyrazil hned, jak pro něj poslala,“ odpověděla se zarděním.

„Ale proč pro něho vůbec musela posílat? Stejně tak je nepřípustné, aby se laskavě uvolil, že půjde. Měl instinktivně vyhledat její společnost a nabídnout se jí k službám.“

„Nepochybně se mýlíte. Pan Howard není člověkem nejvyššího postavení, a nemohl tedy automaticky zaujmout místo po jejím boku. Navíc je svobodný a má možnost volby.“

„Bezpochyby má všechny přednosti nutné k správnému rozhodování. Má dobrý vkus, úsudek, důvtip i zdravý rozum. Z jistého hlediska není na jeho volbě nic špatného. Pokud se ale chce zachovat jejímu lordstvu, musí prokázat svůj obdiv vůči zralé pětáctýřicetileté kráse, odlišné od půvabů kvetoucího mládí. Ale začínám být asi příliš osobní a konkrétní, promiňte, jestli jsem vás snad urazil.“

Emma se zdála být poněkud zaražená.

„Howard je mým důvěrným přítelem,“ dodal sir William, „a přeji mu opravdu jen to nejlepší. Nemyslíte, že by mu bylo lépe, kdyby si tu vdovu vzal?“

„To je otázka, kterou za něho nikdo nemůže rozhodnout,“ odvětila Emma a snažila se zahnat jisté bolestné vzpomínky.

„Koneckonců,“ dodal její společník, „není mezi nimi zas takový věkový rozdíl – jen nějakých patnáct let. A vyženěné věno by jednou mohlo být jeho.“

„Byla bych vám skutečně velmi zavázána, sire Willia-me, kdybyste si našel jiné téma hovoru,“ namítla Emma rozhodně. „Nepovažuji za vkusné takto posuzovat naši hostitelku.“

„Tak si tedy představme, že hovoříme o její dceři,“ od-větil tiše. „Nemyslíte, že je poněkud příliš vyparáděna?“

„Ne,“ odpověděla Emma. „Mám ale za to, že bychom už měli nechat Osbornovy Osbornovými a změnit téma.“

„Dobrá. Poslechnu vás tedy a zvolím jiné téma. Jaké by to mělo být? Budeme hovořit o vás? Svěřte mi, co se vám líbí, co naopak protiví, jací jsou vaši životní přátelé. Kolik blízkých přátel máte, slečno Watsonová?“

„Žádného, jen svou sestru,“ odpověděla pobaveně Emma.

„Sestru?! No ale! Koho by napadlo mít sestru za nej-lepší přítelkyni! Bratr přítele nepochybně může být dob-rým společníkem, ale vlastní bratři a sestry vůbec nepři-padají v úvahu.“

„Nu, pak jsem na tom opravdu zle, protože žádné přá-tele nemám.“

„Kéž byste tedy za přítele považovala mne...“

Emma překvapeně zavrtěla hlavou.

„Ujišťuji vás, že jsem velmi skromný a nenáročný a budu vám výtečným přítelem. Jen to se mnou zkuste.“

Nevěřicně na něj pohlédla.

„Tamhle přichází Lord Osborne,“ změnil raději téma. „Vypadá, jako by šel na popravu. Nu, jen se podívejte, slečno Watsonová.“

„Děkuji za upozornění,“ odvětila Emma, aniž ho poslechla. „Nerada bych lorda Osborna uváděla do ještě větších rozpaků tím, že si ho budu prohlížet.“

„Do ještě větších rozpaků – jak zajímavá představa. Vždyť je to ten nejnestoudnější chlap v celé Británii! Jaký úplatek mu podle vás musela matka nabídnout, aby ho dnes donutila přijít do hudebního salonu?“

„Těžko říct. Snad příjemnou společnost a skvělou hudbu.“

„Nedokážu si představit, že by ho jedno či druhé uspokojilo, a troufám si prohlásit, že se řadí k největším neotesancům v celém hrabství. Ujišťuji vás, že jeho štolba je ve srovnání s ním džentlmen.“

„Styďte se říkat takové věci o svém hostiteli – berete mu charakter! A za takový přečin vás nepochybně čeká trest.“

„Jste zcela na omylu, je to přesně naopak – já mu charakter dodávám, neboť jej sám mám nadbytek. Jen se na něj podívejte, jak si razí cestu k mamá. Vsadila byste pětník, že dokáže přejít sál a nestoupne při tom aspoň šesti dámám na palec?“

Emma se neubránila úsměvu, ale nechtěla se otočit, aby se nesetkala s Osbornovým pohledem.

„Ale podívejme! To neoslovil lady Osbornovou, ale Howarda. Zajímaloby mě, co mu asi tak chce. Z Howardova výrazu můžete číst jak ze studánky a s jistotou jde o něco, co mu je proti mysli. Teď se oba dívají naším směrem. Skutečně – jeho lordstvo míří k nám. Myslíte,

že hledá mě, slečno Watsonová? Co si o takovéto veřejné poctě mám myslet? Jsem přece tak skromný – nečervenám se náhodou?“

Emma nedokázala zvednout zrak, neboť si byla dobře vědoma, že její zrudlé tváře jsou mnohem výraznější. Z rovnováhy ji však nevyvedl, jak se domníval sir William, fakt, že k ní přicházel lord Osborne. Přes snahu zachovat si chladnou hlavu totiž nemohla přestat myslet na to, jak neochotně mu pan Howard ukázal jejím směrem. A na klidu jí nepřidal ani potměšilý tón a pohledy jejího společníka.

„Podle všeho se s lordem Osbornem již znáte,“ poznamenal, jako by se něčeho dovtípil.

„Proč myslíte?“ nechápala Emma.

„Jste si očividně dobře vědoma toho, že vám nestojí za pohled. Kdybyste se s ním dosud nesetkala, nepochybně byste očekávala někoho vznešeného. Mám jeho lordstvu postoupit své místo?“

„To nechám na vás. Nesejde na tom, kvůli mně to opravdu dělat nemusíte.“

„Teď jsem ale dokonale zmatený. I když samozřejmě vím, že dáma si ve skutečnosti přeje přesný opak toho, co veřejně prohlašuje, přesto tápu v otázce, kterému z nás vlastně dáváte přednost.“

Celý tento rozhovor proběhl šeptem během shonu a příprav, které předcházely chvíli, kdy orchestr spustil předehru. Její syté tóny pohltily všechny ostatní zvuky v sále, a Emmina odpověď tak už byla bezpředmětná.

Oba se odmlčeli a Emma si oddychla. Ve chvíli, kdy se domnívala, že pozornost vedle sedícího džentlmena zaujal nějaký jiný cíl, se kradmo podívala směrem, kde se nacházela lady Osbornová se svou společností. Trůnila tam v celé své nádheře a bezprostředně za ní stál pan Howard. Nakláněl se nad ni a s úsměvem na tváři naslouchal jakémusi postřehu své chlebodárkyně. Emmu přepadla bolestná představa, že ti, kdo naznačují nějaký vztah mezi Howardem a milostivou paní, mají koneckonců pravdu. Nedokázala si představit, že by tu vdovu mohl milovat, ale možná se nechal ovlivnit svými ambicemi, touhou po nezávislosti, ješitností nebo nějakou jinou pohnutkou. Konečně i její lordstvo muselo nepochybně zavdat nějakou příčinu pro tak všeobecně rozšířenou domněnku.

Kdyby bývala poznala tuto společnost před rokem, byla by takovou představu ihned zavrhl jako absurdní. Sňatek její tety ale tak otrásl jejími city, že téměř pozbyla své důvěry v muže i ženy a zvláště pak nedůvěřovala dobře zabezpečeným vdovám ve středním věku. Věřila, že pan Howard by se nenechal takto svést, pakliže byl ovšem takový, za jakého ho měla. Jenže se mohla také mýlit. A pokud tomu tak bylo, nechtěla riskovat vlastní štěstí tím, že bude podporovat svou stále vřelejší náklonnost k němu. A tak dospěla k tomu nejbolestnějšímu řešení, totiž že se odteď bude vyhýbat jeho společnosti a dělat vše, co bude v jejích silách, aby znovu našla vnitřní klid. Předsevzala si, že se na něho už ani jednou nepodívá a naopak bude zrak záměrně odvracet. Snažila se

zaměřit na orchestr a poslechem zahnat všechny ostatní myšlenky. Náhle ji však vyrušil lord Osborne, který si k ní konečně proklestil cestu, volaje:

„Už půlhodinu se k vám snažím dostat, slečno Watsonová. Ale ti mládenci dělají svou hudbou tak neuvěřitelný rámus, že jeden ani neví, co dělá.“

Emma ho uvítala s takovým klidem a rozvahou, že nikdo nemohl ani v nejmenším usuzovat na náklonnost z její strany, o níž předtím žertoval sir William Gordon. Její přijetí bylo zdvořilé, ale na míle vzdálené jakémukoli rozechvění či polichoceně ješitnosti, známek rozvíjejícího se vztahu.

„Našlo by se pro mě místočko?“ dotázal se lord Osborne vzápětí. „Gordone, myslím, že už jste tu dost dlouho. Běžte a potěšte pro změnu slečnu Carrovou, čímž učiníte hned dva dobré skutky.“

„Jak to myslíte, pane?“ řekl sir William, aniž se hnul o píď.

„Slečna Carrová bude mít nějaké povyražení a zároveň mi uvolníte místo.“

„Děkuji, ale po pravdě není v mých schopnostech zvládnout to, v čem právě tak skvěle excelovalo vaše lordstvo. Nedokázal bych si prorazit cestu celým sálem a nezbývá mi, než vás požádat, abyste se vzdálil a ponechal mne zde v tomto nenápadném ústraní, které nejlépe vyhovuje mé skromné povaze.“

„Vy odporný sobče! Máte nejlepší místo v sále a moc dobře to víte – v tom to je.“

Sir William se uklonil.

„Pak vaše lordstvo může sotva očekávat, že bych se takového místa vzdal. Znáte to rčení: Kdo je drží...“

„Ráda vám místo uvolním,“ zvolala Margaret, sedící vedle paní Willisové za Emmou a Elizabeth. Již notnou chvíli se všelijak nakrucovala, aby upoutala lordovu pozornost.

Ten se jen otočil a zběžně na ni pohlédl, pak se naklonil k Emmě a dotázal se, kdo je ta útlá dívka za ní.

Vysvětlila, že je to její sestra.

„Vskutku?“ vykřikl. „To by mne nikdy nenapadlo. Není vám ani trochu podobná!“

To byla chvíle pro Penelopu, která seděla na vzdálenějším konci skupiny. Dobře pochopila, jak výhodné by bylo, kdyby se k nim lord Osborne připojil, a byla zároveň dost moudrá, než aby si myslela, že se tak stane, zaujme-li ho více než Emma, o což se zjevně snažila Margaret. Namísto toho se v tichosti zvedla a posadila vedle paní Willisové, takže její místo zůstalo volné.

Lord Osborne vzápětí požádal Elizabeth, zda by se nemohla posunout, a pak už usedl na své vytoužené místo vedle Emmy.

„To děvče má zlaté srdce,“ poznamenal šeptem. „Kdo to je?“

„Má další sestra, pane.“

„Další sestra! Pro boha živého, kolik sester tu máte?“

„Jen tři.“

„Jen tři! Kolik jich máte dohromady?“

Emma ho ujistila, že tím je výčet jejích sester u konce.

„Inu, tři jsou až dost,“ odvětil vážně. „Musí být nepříjemné a dost překerní mít jich tolik, nemyslíte?“

„Nikdy jsem se na to takhle nedívala, což zřejmě bylo mé štěstí, neboť s tím člověk sotva co nadělá.“

„To máte úplnou pravdu – prostě je máte a nic na tom nezměníte. Tím to ale ještě není menší zlo – tři sestry by si nikdo dobrovolně nevybral.“

Emma nepovažovala za nutné na jeho úvahu nějak reagovat.

„Váš otec má tedy čtyři dcery?“ pokračoval, jako by si předtím musel vše důkladně spočítat.

„Přesně tak, pane,“ odvětila s pousmáním.

„A kolik má synů?“

„Jen dva.“

„Tedy celkem šest dětí – vskutku velká rodina. A nepochybně i velké nevýhody.“

„Žádné neštěstí v tom nevidím.“

„To jistě proto, že jste taková dobrá duše. Já bych to snášel těžko.“

„Pak je štěstí, že vás takováto pohroma zřejmě nikdy nepostihne!“

„Pokud si ovšem nevezmu ženu, která takovou tlupou bratrů a sester disponuje.“

„Vaše chyba, když to při vašich předsudcích vůči sourozencům uděláte. Takovou ženu bych vám rozhodně musela rozmluvit.“

Následovalo dlouhé ticho, kdy se zdálo, že se všichni zaposlouchali do zpěvu. Když pak byla na konci prvního aktu znovu příležitost ke konverzaci, přistoupila k Emmě slečna Osbornová, podala jí ruku a odvedla ji s sebou do vedlejšího salonu.

„Tak copak říkáte siru Williamu Gordonovi?“ dotázala se okamžitě a otočila se, aby prozkoumala jakési květiny v její blízkosti.

„Zdá se být příjemný a společenský,“ odpověděla Emma. „Ale poznala jsem ho jen málo, než abych si mohla vytvořit nějaký názor.“

„A zadal si vás pan Howard na první tanec?“

„Nikoliv, dnes odpoledne jsme se téměř neviděli,“ odpověděla Emma, snažíc se skrýt svůj výraz.

„Jaká smůla. Škoda, že vás nevyzval,“ poznamenala slečna Osbornová zamyšleně.

„Děkuji, ale jistěže by to byl udělal, kdyby byl chtěl. Nic od něho nežádám, nic víc než po komkoli jiném,“ dodala Emma hrdě.

Slečna Osbornová k ní rychle vzhledla. Nespouštěla z ní svůj zkoumavý pohled, jako by se jí z tváře snažila vyčíst, nač myslí. Její pronikavé oči Emmu znervózňovaly a velmi si oddechla, když se nablízku objevil lord Osborne se sirem Williamem Gordonem, aby se k nim připojili. Vyzvali je k návratu do hudebního salonu, kde záhy začínal koncert.

„Nesmysl,“ odpověděla slečna Osbornová. „Není kam spěchat. O první skladbu tak jako tak nestojím a zde je